

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Verica Cvetković

Verica Cvetković je Srпкиnja, rođena 1950. godine. Više od decenije je u penziji, ali i dalje vrlo aktivna, pre svega u svojoj profesiji kao knjigovođa, pomažući sinu u vođenju njegove privatne agencije. Verica je bila veoma raspoložena za razgovor. Iako u je u prvom navratu postojala namera da intervju bude završen za jedan dan, tokom razgovora smo zaključili da bi trebalo da se vidimo i ponovo.

Verica Cvetković je rođena u selu Vrlane, nadomak Svilajнца u skromnoj porodici koja se, kao i većina meštana, bavila isključivo poljoprivredom. Izuzetno je volela školu i imala silnu želju za upijanjem novih znanja. Ono što se provlači tokom čitavog njenog života, od ranog detinjstva pa do dana današnjeg, je velika ljubav ka čitanju knjiga. Bila je odličan đak, a njenu želju za daljim školovanjem najviše je podržavao deda sa očeve strane. Nisu je pokolebali ni relativno otežani uslovi tokom školovanja, jer je samo četiri razreda osnovne škole bilo u rodnom mestu, a ostale razrede je pohađala u susednim selima Grabovac i Sedlare, putujući i pešačeći. Kako bi prekratila put čitala je knjige uz put. Tako je napamet naučila delove književnih ostvarenja kao što su *Smrt Smail-age Čengića*, *Gorski vijenac*. Osnovnu školu je završila sa izuzetnim uspehom i izdvojila se kao najbolji matematičar.

Gimnaziju je upisala 1965. godine u Svilajncu. U tom periodu roditelji joj odlaze na privremeni rad u Francusku. Otac je otišao 1964. a majka 1965. godine. Tamo su ostali do penzije. Verica je ostala da živi sa dedom i babom. Gimnaziju je završila sa odličnim uspehom

Zbog velike ljubavi prema matematici planirala je da upiše Prirodno-matematički fakultet u Beogradu, ali je na nagovor drugarice 1969. godine ipak upisala Višu ekonomsku školu u Beogradu, smer spoljna trgovina.

Tokom apsolventskih upozna je svog sadašnjeg supruga, sa kojim je nakon diplomiranja 1972. godine, počela da živi zajedno u Beogradu. Venčali su se 1973. godine. Velika želja za učenjem podstakli su je da upiše Ekonomski fakultet, ali fakultet ipak nije završila do kraja.

Aprila 1975. godine sam se zaposlila kao knjigovođa u preduzeću *Centrotexil* i ubrzo postala jedna od najmlađih šefova. Dobila je dva sina: Aleksandra (1974) i Vladimira (1981). *Centrotexil* je bila uspešna firma, a i muž je ostvarivao dobra primanja te je porodica živela veoma pristojno. Putovali su, redovno išli na odmore, posećivali su raznovrsna kulturna dešavanja. Verica će za tri godine proslaviti pola veka braka i na to je jako ponosna. Ponosna je i na svoju decu i troje unučadi, mada bi bila još srećnija da ih ima više.

Danas živi ispunjeno, ima puno prijatelja, viđa se sa rođacima, zadovoljna je sa decom, pomaže pri čuvanju unuka, sa kojima ponekad ima zadovoljstvo da provede odmor. Motivirana je da živi jedan normalan život, da ima mogućnosti da sebi priušti osnovne stvari. Svakako motivirana je deca, unuci i ljubav prema mužu. Srećna je jer je sreća čoveka koji je razume.

U podeli kućnih poslova ona se bavi kuvanjem, dok sređivanje stana, po njenim rečima, predstavlja veliko zadovoljstvo supruga.

Čitanje joj i danas predstavlja veliki hobi, sada godišnje pročita 15-20 knjiga. Televiziju ne voli mnogo da gleda, uglavnom uživa u dobrim filmovima i serijama. Novine ne čita, informacije koje su joj potrebne pronalazi na internetu. Koristi pametni telefon, komunicira preko Vibera i ima profil na Facebook-u koji koristi ponekad.

Tokom života su se ispoljili kardiološki problemi. Ugrađena su joj dva srčana stenta, redovno ide na zdravstvene kontrole i koristi redovnu prepisanu terapiju

Mišljenja je da se stariji najviše trebaju posvetiti unucima, koji će im dati snagu, ali istovremeno moraju misliti i na sebe i maksimalno uživati i putovati. Kada govori o prenošenju znanja, smatra da u današnje vreme to nije izvodljivo, jer svoja znanja danas u velikoj meri upotrebujemo preko interneta. S druge strane navodi da mlađi ne veruju starijima i u najvećem broju slučajeva su u pravu.

Naglašava da su se starije osobe tokom njenog detinjstva uvek poštovale, slušale, njihovo mišljenje je bilo ključno u donošenju odluka. To je bilo sasvim normalno i nije bilo bez razloga, jer su stariji ljudi imali životno iskustvo. Tada se jednostavno uvažavala porodica, a sada toga više nema, ljudi su postali netrpeljivi, mišljenja je Verica Cvetković.

U mladosti je razmišljala da će bolje proći u životu ako uči, pošteno radi i da ima sreću da nađe čoveka koga će voleti, koji će je voleti. Razmišljala je o deci, poslu, putovanjima, nameri da stvori normalan život i uspela je u tome.

Mlađim generacijama poručuje da žive svoj život, ali da poštuju starije generacije. Jednom rečju biti svoj, donositi samostalno odluke, uz eventualni savet starijih. Ne treba slepo slušati, jer se time gubi lični integritet, ali ne treba ni praviti probleme i kršiti pravila, zaključuje Verica Cvetković.